

NATUURPLAKBOEK NUMMER 324

Tekst en foto : JO-han Opsomer – 08 maart 2014

De grutto is terug en in al zijn glorie. De mannetjes hebben weer die vertrouwde oranje hals en borst en de vrouwtjes zijn weer bescheiden grijsgekleurd.

Nederland, Gruttoland heeft een probleem. 90 % van het Europese gruttovolkje woont daar maar het is er niet meer ideaal.

Als je weet dat ze nogal kieskeurig zijn wat hun nestplaatsje betreft, dan zijn de gruttogebieden geen luxe.

Ze hebben zo'n 20 jaar tijd om hun aantal op te vijzelen. Dat is de productieve leeftijd van een gruttowijfje. Bij een koppel zijn twee overlevende jongen in die tijdspanne dus genoeg om de wereldpopulatie op peil te houden en toch zag men het aantal jaar na jaar dalen.

Er werd gezocht naar oorzaken en elke nefaste oorzaak werd nadrukkelijk onder de wetenschappelijke onderzoeksloupe gehouden.

Zowel predators als weeromstandigheden, aard van het broedgebied en aanpassingsvermogen van de grutto zelf, landschapsevolutie en verstedelijking werden aan een grondige analyse onderworpen.

De sleutel was licht en geluid.

De grutto houdt van rust en relatieve duisternis. Als je weet van wat iemand houdt dan ga je als goede partner daar alle rekening mee houden. Je gaat het noodzakelijke doen om de ander gelukkig te maken.

Gruttoreservaten liggen op minstens driehonderd meter van de straatverlichting en ze schuwen nabij straatlawaaier. Bovendien is gebleken dat later maaien en een aanpassing in het tijdstip van bemesten een zegen is voor een broedend gruttokoppel.

Als twee drie kan worden dan gaan we met 50% vooruit en bij 4 jongen verdubbelen we de wereldpopulatie.

Ook in Vlaanderen zien we ondanks de versnipperde bewoning en het dichte wegennet flink wat mogelijkheden. Leve de mensen die de grutto hoog in het vaandel dragen.

Ze geven ook de tureluur, de patrijzen, de zwarte ruiter en de kempfaan aardig wat perspectieven.